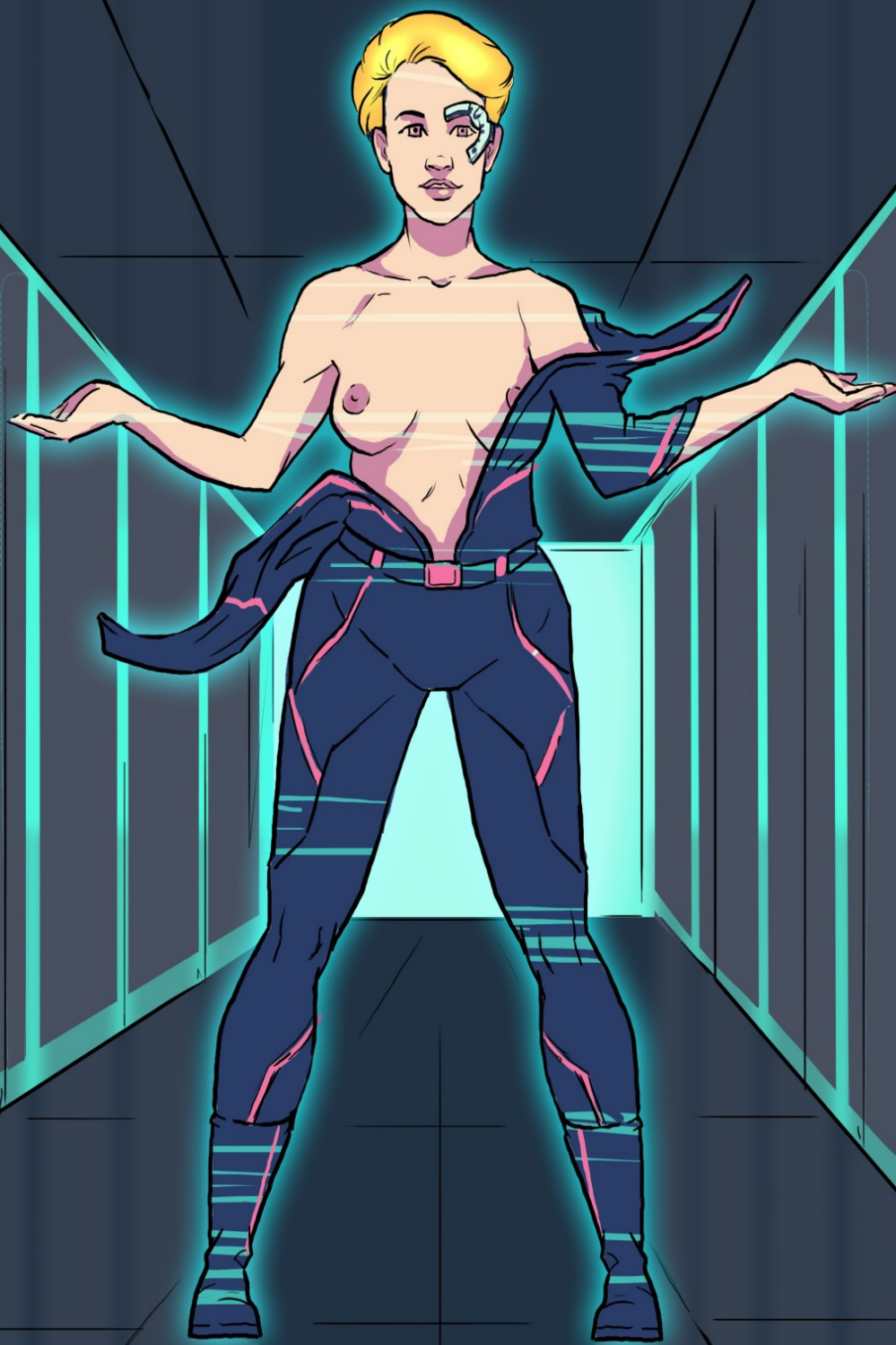

SEXMISSED

aneb mužem bez těla

Rostislav Szeruda

Sexmissed aneb mužem bez těla

Mgr. Rostislav Szeruda

Obrázky: Petr Vyoral

Obálka: Kateřina Szerudová

© Mgr. Rostislav Szeruda, 2022

Nikdy není nic tak zlé,
jak to vypadá.
Občas to může být
i horší.

Prolog

Chtěje jich varovati, pověděl, co viděl.

„Noc byla, v povětří plno hustého, čpavého dýmu; v záři požáru viděl jsem dívku v přilbě. Zpod přilby jí vlály dlouhé vlasy, v jedné ruce měla meč a v druhé číši. Na zemi leželi v prachu a v krvi zabité muži. Ta dívka běhala jako vzteklá, šlapala po mrtvých, pak nabrala do číše krve a ložala ji jako šelma v zuřivé dychtivosti. Aj, slyšte, mužové, bohů hlas a znamenejte jejich znamení. Tím viděním vás varuji, slyšte mou řeč a lehko ji nevažte!“

*Dívčí válka
Alois Jirásek
Staré pověsti české*

1. Pavouci nosí štěstí

Byl obyčejný zimní den. Jel jsem do práce autobusem. Byla ještě tma. Půl hodinu, kterou mi cesta do práce trvala, jsem si krátil, jako obvykle, podřimováním. Přemýšlel jsem o životě, abych byl konkrétnější – o svém životě

Jmenuji se Richard Straka. Před několika dny jsem oslavil třiatřicáté narozeniny. Mám doktorát z aplikované fyziky. Být fyzikem není ale tak atraktivní, jak by se mohlo zdát. Člověk se sice těší, jak bude objevovat tajemství vesmíru, ale pokud nezůstane na univerzitě, většinou skončí v nějaké firmě jako výzkumný pracovník používající při své práci jen to nejzákladnější, co se ve škole naučil. A to byl i můj případ.

Fyzicky jsem se cítil mladý, ale psychicky jsem se cítil unavený, jako by mi bylo sedmdesát let. Měl jsem depresi a cítil jsem se hrozně otrávený ze svého prozatím nepříliš úspěšného života. Ještě před pár lety jsem měl velké ideály, čeho všeho ve svém životě dosáhnou a najednou se mi všechny rozplynuly.

Má práce mě nebavila. Žil jsem v malém podnájmu v cizím městě bez rodiny i přátel. Přátelé zůstali buď na vysoké škole, nebo se také rozutekli po světě. Holka, kterou jsem na univerzitě miloval, mi dala kopačky. Kluk, který byl věčně bez peněz a bez perspektivy, nebyl pro ni zajímavý.

No, jak mi kdysi říkala teta: „Ty se synku neoženíš, tebe si nějaká vezme,“ tak se taky stalo. Místo, abych si sám nějakou vybral, našla si ona mne. Před pěti lety jsem potkal novou holku – Ivanu, a než jsem se nadál, rozhodla se, že si mě vezme. Nebyla to žádná velká láska, ale tak nějak jsem se vyskytnul na její cestě. Já jsem byl fyzik s velkými plány, ona genová inženýrka. To se k sobě hodí, ne? Tak mě přibrala sebou. Zdrčen z předchozích nezdarů jsem neměl dost

síly k odporu, a tak jsem kapituloval. V podstatě jsem to v dané chvíli i přivítal.

Krátce po svatbě bylo jasné, že to nějak mezi námi neklape. Nerozuměli jsme si takřka v ničem. Já jsem chtěl čistou košili a vyžehlené kalhoty do práce, ale ona přece nebyla mou služkou, aby se o mě starala. Musel jsem se tedy postarat sám. Stával se ze mě emancipovaný muž, který ženu potřeboval akorát tak na to, aby mu večer nebylo v posteli smutno, ale i to už neplatilo.

Pomalů jsem přestával žít se svou ženou, ale spíše jsme žili vedle sebe jako dva spolubydlící. Každou noc se mi zdály hrozné sny, že mě opouští, ale ráno jsem se vždy probudil a stále byla tam. Otázkou bylo, co bylo horší – sny či skutečnost?

Moje žena brzy zjistila, že nejsem tím, koho si vedle sebe představovala. Nebyl jsem princ, který by jí zajistil, bezstarostný život a ke kariéře jsem jí také nijak nepomohl. Říká se, že muž potřebuje k tomu, aby byl úspěšný, mít vedle sebe milující ženu. V tom případě jsem byl ztracen a ona to věděla. Byl jsem nula, kterou začala nenávidět.

Se svou ženou jsem byl v pasti, ze které mě jen tak nepustí. Nebyl jsem k ničemu, ale byl jsem ten vrabec v hrsti, jemuž je třeba vytrhat všechna peříčka. Kdybych tak potkal ženu, do níž bych se dokázal zamilovat, snad by se mi vrátila síla všechno ještě změnit. Připadal jsem si však suchý jak troud a bez energie jako týden vybitá baterie.

Z nepříliš pozitivních myšlenek mě vytrhlo náhlé brzdění autobusu. Auto jedoucí před námi dostalo na zledovatělé cestě smyk, ale jeho řidič ho naštěstí rychle vyrovnal, náš řidič stačil dobrzdit, a tak se nic vážného nestalo, ale i tak všem v autobuse trochu zatrnulo.

Spolu se mnou v autobuse cestovala větší skupinka studentů z nějaké střední školy. Náhle jsem si všiml, že slečně sedící přede mnou odpočívá na rameni bundy velký pavouk. Měl jsem pocit, že se na mě útrpně dívá. Jako by na mě mrknul, že zas bude líp.

Zpozorněl jsem. Pavouky jsem nikdy neměl moc rád. Rozhodně jsem nevěřil, že nosí štěstí. Měl bych ho odcvrknout? Mám tu holku na něj upozornit?

Začal jsem si pavouka pozorně prohlížet. Mohl být tak tři až čtyři centimetry velký. Měl silné tělo na dlouhých nohách. Za celou dobu mého zkoumání se ani nepohnul. Pak mi to došlo: pavouk v zimě – ten asi nebude živý. Že by se jednalo o jakousi dekoraci – ozdobu na bundě? Hm, dobrá práce – vypadá jako živý – jen se pohnout.

Zavřel jsem oči spokojen, že jsem se před slečnou a jejími kamarády neznemožnil tím, že bych měl tuto napodobeninu pavouka za živého. Po minutě jsem oči opět pootevřel, abych se ubezpečil, že pavouk je opravdu umělý. Pavouk stál stále nehybně tam, kde byl předtím. Po dalších asi pěti minutách stál pavouk stále bez hnutí na svém místě. Teď už jsem si byl jistý, že není živý ale umělý.

Chvíli jsem ještě podřimoval, když jsem ještě jednou pohlédl na pavouka. Ten nervózně popošel, jako by se chtěl podívat, zda už je na čase vystupovat. Mé oči se překvapením do široka otevřely – tak přece to nebyla ozdoba, tak přece byl živý!

„Slečno, máte na rameni pavouka,“ jemně jsem upozornil dotekem ruky studentku přede mnou na překvapení číhající na jejím rameni. Slečna na mě pohlédla způsobem: „Co otravuješ blbečku?“ Přitom se mimochodem podívala i na své rameno a spatřila nezvaného návštěvníka. Pavouk pohled z očí do očí ustál v klidu – nikoliv ale ta slečna. Vyjekla a jediným máchnutím ruky odmrštila chudáka pavouka do protější řady na nějakou svou kolegyni. Té se ale kupodivu velký pavouk na obličejích nelíbil, a tak začala pištět.

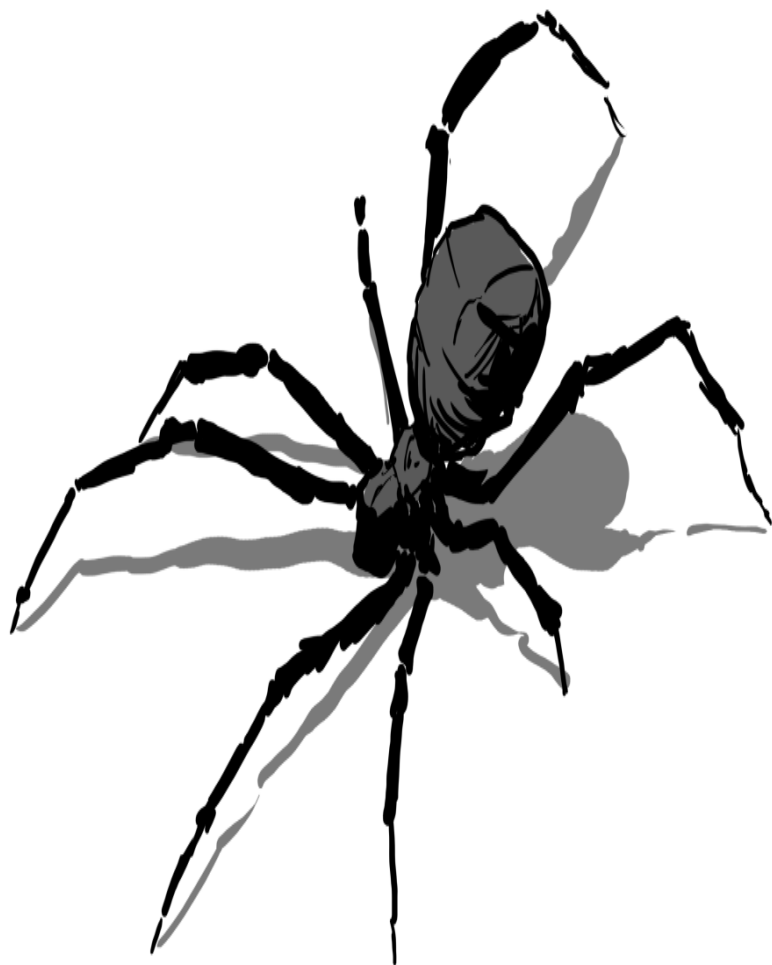
Než se pavouka podařilo holkám setřepat někam na podlahu autobusu, kde se mohl skrýt, vypuklo v autobuse malé pozdvižení. Chudák řidič netušil, co se mu ve voze děje, a tak začal kličkovat po cestě, jak se snažil pohledem do zpětného zrcátka zjistit příčinu toho zmatku. Pokud jsme se nenabourali před chvílí, hrozilo to nyní.

Během chvilky se našťestí situace uklidnila, a tak jsme všichni přežili ve zdraví.

Na odchodu z autobusu jsem si všiml pavouka, který před chvílí, za mého přispění, vyvolal tolik rozruchu. Stejně jako já mířil ke dveřím. Vypadal, že je trochu v šoku, a tak jsem se pro něj shýbl a vzal ho na svou koženou rukavici. Co kdyby ho některá z těch hysterek chtěla z pomsty zašlápnout.

Nesl jsem si na ruce svého pavouka pro štěstí. Svět vypadal hned veseleji. Už jsem se nemračil. Svět mi začal pomalu připadat jako dobré místo pro život. Na tváři se mi konečně objevil úsměv. Byl jsem ještě mladý, zdravý a cítil se dost silný na to, aby mi svět a spousta krásných dívek leželi u nohou.

Začínalo svítat. Pohlédl jsem na pavouka. Najednou jsem měl pocit, že se jeho čtyři páry nohou zachvěly a v jeho čtyřech párech očí se objevil podivný strach. Díval se kamsi za mne. Víc si nepamatuji, protože pak mě srazilo auto, které dostalo smyk. To se stalo na konci roku 2024.

2. Přepadení vesnice

Tři terénní bojové vozy se hnaly vysokou travou zalitou již příjemně teplým jarním sluncem. Cílem byla nevelká vesnice ležící ještě několik kilometrů daleko v podhůří Beskyd. Vozy připomínající rakve v maskovacím provedení jely skoro bezhlučně. Nepoháněl je spalovací motor ale silný elektromotor poháněný energií z akumulátorů.

BVP – bojová vozidla pěchoty měla i turbodiesel o výkonu pět set koní, ale ten sloužil pouze v případě nouze pro dobíjení baterií. Nafta byla již natolik cenným palivem, že se jim neoplatilo v žádném případě plýtvat. Za běžných okolností tak měly tyto vozidla na elektrický pohon dojezd jen několik kilometrů.

Pro zvýšení dojezdu bylo z vozidel odstraněno veškeré těžké pancéřování a nahrazeno lehkým odolným plastem. Byly z nich odstraněny všechny těžké zbraně – rakety, kánony, kulomety i náboje. Místo nich byly nainstalovány další moderní baterie, aby se dojezd BVP znásobil, a na korbu byly nainstalovány vysoce efektivní solární články, aby bylo možno dobíjet vozidla i za jízdy. V případě zastavení vozidel je bylo možno rozložit a využít větší plochy pro rychlejší dobývání baterií.

Vozidla již neměla za úkol ochránit posádku před palbou z děl, kanónů, kulometů ani pěchotních zbraní. Maximálně tak před zásahem kameny, klacky a jinými primitivními zbraněmi. Palné zbraně byly totiž již slavnostně zničeny před nějakými deseti lety a poslední případ jejich použití byl zaznamenán asi před pěti lety. Od té doby vládl na světě mír a klid.

Jana Borská byla hrdá na to, že jako Vyvolená může vést svou malou jednotku proti posledním skupinám rebelů ukrývajících se v zapadlých obcích a vesnicích, z nichž vedli proti jejich společenství nesmyslnou partyzánskou válku.

Do vesnice vedly dvě příjezdové cesty. Jedno BVP se odpojilo od skupiny a jelo oklikou zablokovat druhou cestu, aby po ní rebelové nemohli uniknout. Posádky zbývajících dvou vozů čítající dohromady dvacet příslušnic Femini Patria, zkráceně FP, vyskákaly ven asi kilometr před vesnicí.

Byly vyzbrojeny dlouhými elektrickými obušky, paralyzéry a tasery schopnými zasáhnou protivníka na více než deset metrů a poslat ho k zemi i přes hrubou vrstvu oblečení. Bojovnice se poklusem přesunuly k vesnici.

Na první pohled vypadala vesnice jako každá jiná. Několik starých domů stálo podél cesty a uprostřed vesnice bylo malé náměstí s vypáleným kostelem. Zřejmě už tu tedy jednotky FP musely v minulosti zasahovat.

Ulice byly skoro liduprázdné. Jen tu a tam se šourala nějaká stará bába přes sedmdesát. Tyto pamětnice starých časů se nechtěly smířit s novými pořádky a žily si svůj život dál tak, jako před lety. Femini Patria je nechávalo v klidu dožít. Problémem bylo, že vesnice s těmito babiznami se stávaly útočištěm i pro posledních pár dinosaurů, jak příslušnice FP říkaly monstrům zvaným muži.

Muži byli nižší vývojový stupeň žen, alespoň tak se to učily na škole. Po tisíce let s nimi muži spolužili na této planetě a přižívovali se na jejich práci, týrali je, vedli války a skoro zničili život na této planetě. Naštěstí se jejich genofond vyčerpal a asi před čtyřiceti pěti lety začali vymírat. Revoluční gardy žen pak smetly jejich nadvládu před dvaceti lety. Od té doby započala na Zemi doba míru a klidu.

Poslední muži na Zemi byli starší čtyřiceti let. Jednotky FP chytaly jejich poslední zbytky potulující se po okolí a společnost využívala ty ještě při síle na těžké práce v průmyslu a zemědělství. Už jich ubývalo, ale bylo jich stále ještě potřeba, dokud nebudou nahrazeni stroji a roboty, na nichž již pracovaly nejlepší inženýrky a vývojářky Společenství.

Chytat poslední muže jako divou zvěř to byla práce i této jednotky. Většinou se ale jednalo o samé staré dědky, kteří se po pár ranách obuškem a paralyzérem pomočili a pokáleli. Byla to nechutná práce se s nimi tahat a užitek z nich nebyl taky příliš valný.

Holkám z jednotky se muži hnusili. Nechápaly, jak s nimi dřív jejich babičky a prababičky mohly žít. Určitě musely hrozně trpět pod jejich nadvládou, a tak bojovnice těm dědkům vždy pěkně zmalovaly hřbet, aby poznali, že se doba změnila a oni už nejsou pány světa.

V poslední době se na ústředí FP začaly objevovat zprávy, že se rebelie opět vzmáhá. Prý má dokonce i svého vůdce, který by se, podle agentek, měl nacházet právě v této osadě. Jejich cílem bylo ho chytit. Byly zvědavý na toho dinosaura, co měl ještě odvahu a sílu postavit se Společenství a Femini Patria.

Když jednotky FP vtrhly do vesnice, staré báby nechaly být. Dvě mladé holky, na které narazily, zajaly a sebraly na převýchovu a další tři ženy vzaly na práci v pracovních táborech pro rebelky. Jednotka FP postupovala systematicky dům od domu. Najednou se strhla mela. Z domu na konci ulice vyběhlo asi pět osob v kápích.

Tři z nich se daly na útěk směrem, kde na ně číhala zbývající část jednotky. Dvě osoby se postavily na odpor, aby kryly ústup svých druhů. Shodily kápě. V té chvíli bylo jasné, že se jedná o muže. Nebyli sice úplně mladí, ale stále ještě byli plní síly. Navíc byli velcí, urostlí a svalnatí.

V rukou měli dřevěné hole. Jeden z nich v rozběhu vyrazil jedné bojovnici z rukou elektrický obušek a hned poté i druhé. Otočil se a tu první přetáhl holí přes zadek, až poskočila vpřed. V jeho tváři se přitom objevil pobavený úsměv. Ano, byli to dinosauři, divoká monstra, která bylo nutno zničit.

„Tasery!“ vykřikla Jana Borská, když viděla, jaký chaos vyvolali ti dva muži v jejich řadách. Zajaté rebelky se daly na útěk. Její statečné

družky nebyly schopné paralyzovat ty divoké muže svými obušky, které byly kratší než jejich hole.

Jeden z mužů měl tolik drzosti, že popadl jednu z bojovnic. Paralyzoval ji jejím vlastním paralyzérem, hodil si ji jak pytel brambor přes rameno a jejím taserem skolil druhou, co se mu snažila v únosu družky zabránit, a dal se i se svým úlovkem rychle na útěk směrem do kopců za vesnicí.

Druhý muž bez ohledu na přesilu kolem něj chtěl udělat to samé. Jana se mu jako neohrožená bojovnice a velitelka postavila do cesty a rozmáchla se po něm svým elektrickým obuškem. Jiskry završely vzduchem naprázdno, její obušek minul cíl a vyražen z její ruky se odkutálel pryč. Muž ji uchopil pod paží a hodil ji obloukem přes sebe.

Než stačila dopadnout na zem, ještě ji zachytil do náruče, jako by snad chtěl zabránit, abych si příliš nenatloukla. Zvedl ji k sobě a ona mu pohlédla na okamžik do očí. Nebyla v nich nenávist ani krutost. Projel jí zvláštní pocit, jaký do té doby ještě nepoznala. Než ho ale stačila analyzovat, přitiskl své rty na její. Bylo to odporné... Ten muž páchl po česneku. „Tak se ty obludy zmocňovaly našich babiček,“ pocítila záchvěv paniky.

V té chvíli už je obklíčily další bojovnice. V jejich rukou se objevily tasery. Dráty vedoucí omračující náboj zasvištěly proti nim. Několik z nich zasáhlo muže, co ji držel, a ty, co se do něj netrefily, zasáhly ji. Mezi nimi to zajiskřilo a jejich těla se křečovitě sesunula k zemi.

Jak muž padal na kolena neschopen Janu udržet, upustil ji na zem. Přilba se jí přitom svezla z hlavy. Krátce střižené světle hnědé vlasy zavlály vzduchem a ona – Vyvolená tvrdě dopadla hlavou na zem. Ten náraz a elektrické šoky omráčily její tělo. V té chvíli její duše opustila její zraněné a nárazem otřesené tělo.

3. Probuzení

„Pane profesore, probudíte se!“ probral mě ze stavu sladkého nevědomí hlas nějaké mladé ženy. Nechápal, kde jsem, a co se stalo. Proč mě někdo nazývá profesorem? Vždyť jsem teprve před několika lety promoval, začal jsem si pomalu vzpomínat. Šel jsem po ulici a pak... Co se stalo pak?

„Zavolejte pana profesora Němce! Řekněte mu, že se pokusný subjekt probírá,“ uslyšel jsem jiný hlas.

Tak už ne profesor, ale pokusný subjekt? pomyslel jsem si. Pokud jsem před chvílí nic nechápal, nechápal jsem v této chvíli o nic víc. Pokoušel jsem se otevřít oči, ale moc mi to nešlo. Tělo mě odmítalo poslouchat, jako by mě vůbec neznalo. Nemohl jsem pohnout ani rukou ani nohou. Měl jsem pocit, že jsem ochrnul nebo se dokonce i zbláznil.

Na chvíli jsem zřejmě zase ztratil vědomí, protože jsem měl pocit, že na mě někdo mluví jakoby z veliké dálky. Neznal jsem ten hlas, ale pravděpodobně ten člověk znal mne.

„Ríšo, kamaráde, jsi to ty?“ promlouval ke mně tiše ten hlas. Tak už ne profesor ani pokusný subjekt, ale už dokonce i kamarád? Ztěžka jsem pohnul víčky. V místnosti bylo spousta světla, které mě oslnilo. Po chvíli, až jsem si zvykl na světlo a mé oči se začaly rozkukávat, jsem si uvědomil, že se nacházím v nemocnici. Zdi mého pokoje byly bílé a všechno vypadalo hrozně sterilní.

„Otevírá oči. Zdá se, že vnímá,“ poznamenala tiše doktorka, kterou jsem slyšel prve. Když jsem poprvé zaregistroval její profil, nad svým obličejem, měl jsem pocit, že má křivý nos a na něm posazené brýle, které jí dávaly poněkud přísný výraz. Pak jsem pootevřel oči více a zjistil jsem, že jsem se mýlil. Měla nádherný nosík. Byla mladá a pěkná – jako anděl – a já byl zřejmě v nebi.

„Ríšo!“ vyrušil mě ze studia nosu doktorky starší vlídný hlas. Patřil šedivému muži sedícímu u mé postele. Mohl mít něco přes sedmdesát let. „Poznáváš mě?“

„Ne,“ chtěl jsem říct, ale hlas mě neposlechl. Chtěl jsem tedy alespoň zakroutit hlavou, ale ani to nešlo. Pohnul jsem tak jen očima v zamítavém gestu. Starý muž to ale pochopil.

„Čekal jsem to,“ povzdychnul si. „Vlastně jsme to oba tušili, že si nebudeš nic pamatovat od té události.“

Němec, Němec, to jméno mi bylo nějak povědomé. I ten tichý hlas a úsměv toho muže mi byly trochu povědomé, jako bych je přece jen znal. *Němec, Němec – Petr Němec*, blesklo mi náhle hlavou. To byl můj kolega ze studií.

„Tak přece mě poznáváš,“ usmál se starý muž trochu smutně, když jsem na něj vytřeštil oči. „Ano, jsem to já – jen trochu starší. Je mi už sedmdesát pět let.“

Zatočila se mi hlava. To nemůže být pravda! Je-li mému kamarádovi sedmdesát pět let, kolik je potom mně? Taky tolik? Vždyť ještě včera jsem byl mladý a dnes už je celý můj život pryč! Včera jsem byl sice na dně a cítil se psychicky tak na sedmdesát, ale to se jen tak říká... a dneska mi zřejmě tolik doopravdy je! Jak je to jen možné?! Ani jsem nevěděl jak, a zase jsem ztratil vědomí. Kéž bych se už nikdy neprobudil...

Po chvíli zmateného blouznění jsem se uklidnil a zdál se mi sen. Přenesl jsem se opět do doby svých univerzitních studií. Byl jsem zase mladý, byl jsem opět na kolejích a mířil jsem ke známým dveřím. Zaklepal jsem.

„Promiň, teď nemám čas. Chystám se jít tancovat s přáteli,“ řekla má dávná láska, sotva otevřela a chtěla mě zase vyprovodit ven. Měla na sobě krátké tričko, které končilo nad nahým hezkým bříškem, a krátkou riflovou sukni, která odhalovala v plné kráse její